

šumi, saj je po Janši to znamenje, da je čebelar prevroče in da potrebujejo zrak.

– Med vožnjo in tresenjem čebele popijejo veliko medu, zato ga ob prevozu použijejo več kot sicer.

– Janša tudi svetuje, naj bi na pašo peljali šele tedaj, ko se je ta že zares začela.

Prevažanje panjev v druge kraje v tedanji

spodnji Avstriji še ni bilo znano. Na Dunaju se je tedaj govorilo o »kranjskem« ali »Janševem« načinu prevažanja panjev. Čebele so vozili na ajdova polja. Tako je 3. avgusta 1773 dvorni svetnik Raab poročal, da je bil na Moravskem polju pri Dunaju pridelek medu in voska vreden 10.472 goldinarjev, izplačali pa so ga z glavnico, vredno približno 6.000 goldinarjev (Navratil, 1906).

Z družvenega življenja

80 LET FRANCA FARAZINA IN NJEGOVIH 50 LET ČEBELARJENJA

STANKO MAVER

Julija lani je Franc Farazin praznoval svojo 80. obletnico. Ker je skromen, tih in delaven, je tudi 80. obletnico praznoval tiho in delovno pri svojih čebelah. Rodil se je 3. 7. 1913 v Razvanju pri Mariboru. Veliko bi lahko napisali o Frančevih petdesetih letih čebelarjenja in o njegovem delu v čebelarskih organizacijah.

Kot železniški uslužbenec je služboval v več krajih po Sloveniji in zunaj nje. Čebele so bile njegove stalne spremljevalke. Rad se spominja svojega otroštva, ko je najraje posedal pri sosedovih čebelah v slamnatih koših, saj so pogosto rojile. To je bilo zanj in za čebelarja pravo veselje. To so bili časi, ko so se čebelarji veselili rojev, pravi g. Farazin.

Ob začetku druge svetovne vojne je služboval na železniški postaji Lovrenc na Pohorju in tu je čebelaril skupaj z načelnikom postaje. Veselja je bilo kmalu konec. Zaradi vojne vihre je moral nehati čebelariti.

Leta 1946 je bil premeščen v Srem oziroma Rumo in tudi tam se je seznanil s čebelarji. Pridružil se je načelniku postaje in kretničarju, saj sta oba imela dobro vpeljano čebelarstvo, tako da je tudi sam znova začel čebelariti. Pravi, da so bile paše zelo dobre, takšni pa so bili tudi donosi. Čebelje družine so se hitro množile.

Čez tri leta je bil premeščen v Ljubljano. V Vižmarjih se je seznanil s čebelarskim učiteljem g. Kopitarjem in tako obogatil svoje teoretično in praktično znanje. Leta 1951 je bil premeščen na železniško postajo Verd. Tudi tokrat je svoje čebele selil na novo delovno mesto. Kot pravi g. Farazin, je bila tam bogata hojeva in smrekova paša in to ga je spodbudilo k povečanju števila panjev. Tedaj je imel 40 čebeljih družin.

S svojim čebelnjakom se je moral leta 1956 znova seliti na železniško postajo Ribnica na Dolenjskem. Tu je izdelal novih 30 AŽ panjev, tako da je imel že 70 čebeljih družin.

Rad se spominja tudi različnih pripetljajev iz tistih časov, zlasti tistega, ko je skupaj z drugimi čebelarji in z vagonom čebel vso noč potoval na paše v Liko in obmorske kraje pri Susku ter na ajdovo pašo na Gorenjsko.

Bogato in razgibano je tudi njegovo delo v čebelarskih družinah, društvih in zvezah. Leta 1948 je postal član čebelarske zadruge v Rumu, leto pozneje pa član Čebelarske družine Tacen. Od leta 1951 do 1956 je bil član upravnega odbora Čebelarske družine Vrhnika. Po prestitvi na železniško postajo Ribnica je postal član upravnega odbora tamkajšnje čebelarske družine, od leta 1963 do 1970 pa tudi predsednik te družine. Lahko rečemo, da je bil g. Farazin v

tistih časih pravi čebelarški zanesenjak. Z motornim kolesom je potoval od vasi do vasi v okolici Ribnice, poiskal čebelarje in ljubitelje čebelarstva, jih organiziral v čebelarške družine in tako iz leta v leto povečeval število čebelarjev ter ustanovil kar tri čebelarške družine v teh krajih.

Leta 1972 se je spet vrnil v svoj rojstni kraj Razvanje pri Mariboru. Postal je član Čebelarške družine Maribor Tabor in dolga leta opravljal delo tajnika. V letu 1953 je v Slovenskem čebelarju objavljala mesečna navodila za delo čebelarjev, dolga leta je skrbel za 16 čebeljih družin v družinskem čebelnjaku, še danes pa je član nadzornega odbora.

Pohvaliti velja tudi njegov odnos do čebelarške literature. Že 45 let bere Slovenskega čebelarja.

V svoji bogati čebelarški knjižnici hrani vezane izvode Slovenskega čebelarja od leta 1948 do danes. V tej knjižnici najdemo tudi avstrijsko revijo Bienenvater in nemško Der Imkerfreund. Obiskal je plemenilno postajo pri Frankfurtu in čebelarško šolo v Bienendorfu pri Celovcu ter se seznanil z njihovim delom.

Gospod Franc Farazin je, kljub visokemu jubileju, še vedno dejaven v Čebelarški družini Maribor Tabor. Stalno sodeluje v debatnih večerih, uspešno opravlja mentorsko delo, še vedno čebelari s 16 AŽ panji, žal pa nobeden od njegovih štirih sinov ne bo nadaljeval njegove bogate čebelarške poti.

Želimo mu še veliko zdravih let in veliko veselja z njegovimi ljubljankami.

70-LETNICA ČEBELARŠKEGA DRUŠTVA ROGAŠKA SLATINA

Čebelarško društvo Rogaška Slatina je praznovalo že 70-letnico svojega delovanja. Ustanovljeno je bilo leta 1923 in se je takrat imenovalo »Čebelarška podružnica Slovenije – Rogaška Slatina«. Društvo je bilo ustanovljeno zato, da bi čebelarjem pomagalo z nasveti oziroma pri nakupu orodja in da bi se čebelarstvo v okolici Rogaške Slatine še bolj razvilo.

Čebelarilo se je tudi že v prejšnjih časih. Včasih so vse večje kmetije imele čebele. Prvi znani čebelar iz okolice Rogaške Slatine je bil Anton Trafenik, doma iz Sv. Florijana. Čebelaril je od 1760 do 1806. Drugi znani čebelar je bil Franc Ogrizek iz Cerovca pod Bočem. Čebelaril je od leta 1870. Prvi panji, ki so jih uporabljali, so bili leseni kranjiči. Prvi AŽ panj pa je društvo za svoje potrebe naročilo leta 1927.

Društvo je do druge svetovne vojne delovalo v zelo skromnih razmerah, pa tudi članov ni bilo veliko. Leta 1946 je bilo delo društva postavljeno na novo. Vojna je nekaj članov vzela, vendar so se jim kmalu pridružili novi. Že po nekaj letih pa je društvo doživelo pravi razcvet delovanja. Število članov se je povečalo na 50 ali celo 60. Namen društva pa je bil vedno enak: čebelarjem je pomagalo pri izobraževanju, nakupu opreme in sajenju medovitih rastlin, ohranjala pa ga je tudi želja po druženju. Društvo je združevalo člane vseh poklicev, v njem pa so bili tudi čebelarji iz sosednje

Janžek Franc prejema društveno priznanje – stekleno košnico.

Hrvaške. V okviru društva deluje na osnovni šoli v Rogaški Slatini tudi čebelarški krožek.

V zadnjih letih je število članov zelo upadlo. Poglavitna vzroka za to sta boleznii čebel in starost članstva. Ob 70-letnici društva je v njem aktivnih 25 članov, ki imajo približno 500 panjev čebel. Vanj sta vključena tudi dva poklicna čebelarja – g. Silvo Posl in Franc Berk. Najstarejši član društva je g. Franc Janžek, ki letos slavi 60-letnico aktivnega čebelarjenja in dela v društvu.

Za ČD Rogaška Slatina
Janžek Franc-Branko